

paa Grund af, at den daværende Indenrigsminister gav Ordre til, at alle Kasser skulde sluttet den 31te Marts, og for at dette kunde skee, tilbagekalbte han enhver Indtægts- og Udgiftsordre, som var udstedt før denne Dag. Det var, som sagt, den Omstændighed, der førte til den nærværende Tillægsbevilling, og det har fremdeles ført til det praktiske Resultat, at man har anerkjendt, at denne Fremgangsmaade ikke bør gennemføres i Praxis, men at man bør holde sig til den tidligere brugte Fremgangsmaade. Hvis det imidlertid virkelig skulde være saa, at Finansministeren, ved at lade udbetale efter den 31te Marts de inden denne Dag anviste Penge, skulde gaae udenfor Finansloven, maa jeg meget beklage, at det Forsøg, som dengang blev gjort af den daværende Indenrigsminister, ikke blev fuldt gennemført; han skulde nemlig, idet han lukkede Kasserne, tillige have givet Ordre til, at der ikke turde skee nogen Udbetaling af alle de til Aaret 1860—61 hørende Summer, før end Rigsdagen atter var kommen sammen og havde givet en ny Bevilling. Det vilde da tydelig nok have vist sig, hvor uholdbar en saadan Ansættelse er i finansiel Henseende. Jeg kan heller ikke antage, at det virkelig skulde være Meningen af Finansloven, at der ikke efter den 31te Marts maa skee en Udbetaling, som er anvist før denne Dag. Jeg vishede gjerne at høre, til hvilket Argument man i saa Henseende støtter sig. Jeg veed ikke, om det er til Grundloven, men er det Tilfældet, bliver Spørgsmaalet endnu vanskeligere; thi saa maatte vi, for at komme ind paa den rigtige Vej, have en Grundlovsforandring. Da jeg ikke kan antage, at det virkelig skulde være Meningen med Finansloven, at ingen Udbetaling maa skee efter den 31te Marts, skjøndt den tidligere er anvist, maa jeg meget beklage, at dette Spørgsmaal ikke forrige Aar kom til en virkelig Afgjørelse i Folkethinget. Det er jo klart, at hvis man virkelig vil gennemføre den Regel bliver hele Statsregnskabet ikke andet end et Kassereregnskab, man faaer at vide, hvormeget der i Tiden fra 1ste April til 31te Marts er gaaet ind i og ud af Kassen, men man faaer aldeles ikke at vide, hvorvidt Ministeriet har kunnet holde Udgifterne indenfor den bevilgede

Sum; der vilde hengaae et heelt Aar, inden man kom til Kundskab derom. Jeg skjønner ikke rettere, end at det Hele ligger i denne forunderlige Sammenblanding af Begreberne Kassereregnskab og Budgetregnskab. Statsregnskabet i Henhold til Finansloven er et Budgetregnskab, men intet Kassereregnskab. At Kasserne skulde sluttet paa en given Dag, er en ganske anden Sag, men det har Intet at gjøre med det Regnskab, som Ministeriet har at aflægge.

Jeg skal dernæst berøre et andet Punkt, idet det forekommer mig, at der ogsaa deri ligger et almindeligt finansielt Spørgsmaal. Forslaget, som det blev fremlagt forrige Aar, havde i sin § 1 forskellige Poster, som henhørte til Indtægterne; alle de andre Paragrafer angik ubelukkende Udgifter, men den første Paragraf tillige Indtægter, idet deri var optaget deels en Gjenbevilling af Indtægter, der vare bevilgede ved tidligere Finanslove, men først komne til Indtægt i 1861—62, og deels var der deri opført Indtægter, som vare fremkomne i Aaret 1861—62, uden at være beregnede i Finansloven. I Paragrafen indeholdes tillige flere Udgiftsposter, navnlig vedkommende Aktiverne. Denne Paragraf er, saa at sige, ganske forbunden; der er i det nærværende Lovforslag kun bleven tilbage en Udgiftspost under Aktiverne, som er foranlediget ved Hovedgaardens Sødal; derimod ere alle de øvrige Poster udgaaede. Det er mig nu ikke klart, hvilken Ansættelse der egentlig nu er den herskende, thi man skulde jo efter denne Forandring antage, at en Gjenbevilling af Indtægter ikke er nødvendig, ligesaa lidt som en Bevilling af Indtægter, der ikke have været paaregnede. Saa vidt jeg har kunnet see, findes der Intet i Forhandlingerne i Folkethinget, saa lidt som i Betænkningen, der berører dette Spørgsmaal. Man er saaledes ikke vis paa, om der virkelig foreligger en Anerkjendelse af, at Indtægter, hvad enten de tidligere have været bevilgede eller ere fremkomne i Løbet af Aaret, men ikke have været opførte paa Finansloven, behøve en Billigelse af Rigsdagen, at Ministeren altsaa ikke skulde være berettiget til at modtage disse Penge uden under Forbehold af Rigsdagens Approbation, eller rettere sagt uden